

75

Кж. I 2159/03

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Лазаревић Јанка, председника већа, Милојевић Драгомира, Инић-Дрецун Милене, Чавлина Горана и Вучковић Љубомира, чланова већа, са саветником Врховног суда Сандић Ксенијом, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог Синђелић Саше, због кривичног дела неовлашћеног набављања, држања и ношења ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из члана 33. став 3—у вези става 1. Закона о оружју и муницији и др., решавајући о жалби оптуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву К. број 24/03 од 16.7.2003. године, одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог Синђелић Саше, дана 15.6.2004. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ жалба оптуженог Синђелић Саше, па СЕ ПРЕИНАЧУЈЕ само у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Краљеву К. број 24/03 од 16.7.2003. године тако што Врховни суд, задржавајући том пресудом утврђене појединачне казне оптуженом и то казну затвора у трајању од 3 (три) године за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из члана 33. став 3. у вези става 1. Закона о оружју и муницији, казну затвора у трајању од 1 (једне) године за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, казну затвора у трајању од 5 (пет) година за кривично дело спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавању јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца за кривично дело посебни случајеви фалсификовања неправде из члана 234. став 1. тачка 5. у вези члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС, казну затвора у трајању од 3 (три) месеца за кривично дело одузимања возила из члана 174. КЗ РС и казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци за кривично дело спречавања службеног лица у вршењу службене дужности из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ РС, оптуженог Синђелић Сашу за наведена дела у стицају ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.11.2002. године па до правноснажности пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом оптужени Синђелић Саша оглашен је кривим:

- 1 за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из члана 33. став 3. у вези става 1. Закона о оружју и муницији за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године,

- 2. за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, (радње под 2. и 4. изреке);

- 3. за кривично дело спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавању јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру за које му је и утврђена казна затвора у трајању од пет година,

- 4. за кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 234. став 1. тачка 5. у вези члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца;

- 5. за кривично дело одузимања возила из члана 174. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и

- 6. за кривично дело спречавања службеног лица у вршењу службене дужности из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од девет месеци, па за наведена дела у стицају, у смислу члана 48. став 2. тачка 1. и члана 50. Основног кривичног закона, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.11.2002. године до правноснажности пресуде.

У смислу члана 69. КЗ СРЈ према оптуженом је изречена мера безбедности одузимање предмета и то две ручне бомбе М-52, 6 ручних бомби М.52 ПЗЗ, аутоматска пушка М70АБ, калибра 7,62 мм, фабрички број 68941, 70 комада метака калибра 7,9мм, 175 комада метака калибра 7,62 мм, три оквира за муницију за аутоматску пушку, регистарска таблица за трактор са регистарском ознаком Сремска Митровица 53-70.

У смислу члана 206. став 2. ЗКП оптужени је обавезан да на име истакнутог имовинско-правног захтева оштећеном Радуловић Милу плати износ од 14.014,00 динара и оштећеној Крцић Марији да плати износ од 2.740,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећени Богдановић Милија је за остваривање имовинско правног захтева упућен на парницу.

Истом пресудом оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати у корист буџетских средстава износ од 9.740,00 динара као и пашални износ од 1.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

I 2159/03

б. став 1.
е године,

Против ове пресуде изјавио је жалбу оптужени из садржине које произилази да побија првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о казни с предлогом да иста буде укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, као и да оптужени буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

ог лица у
на 24. став
на затвора

Оптужени је уложио и допуну жалбе од 24.3.2004. године.

исправе из
за које му

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије ставио је предлог Ктж. 2249/03 од 8.12.2003. године да жалба оптуженог буде одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

РС за које

Врховни суд је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП-а, па је по оцени навода у жалби, на седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог Синђелић Саше, који је дао потребна објашњења за своје ставове у жалби, нашао:

службене
јена казна
ислу члана
динствену
оведено у

У првостепеном поступку, није учињена ни једна битна повреда одредаба кривичног поступка на које суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

чена мера
омби М.52
70 комада
и муницију
м ознаком

Осуђени у својој жалби указује да се он на главном претресу бранио ћутањем, те износи да је за време прве две-три недеље док је боравио у притвору у Спужу-Подгорица њега посетило једно лице из Београда, које је са њим обавило разговор без присуства браниоца му и на њега вршило притисак да пристане на сарадњу са њим у вези три убиства извршена у Београду, два на Равној Гори и једно убиство у Републици Хрватској, а да постоје докази и за још нека дела на територији Ваљева, Шапца и Београда. Оптужени наводи да је тада већ био дао изјаву пред Војним истражним судијом, да је сам био на територији Републике Српске, федерације и Хрватске као и да је био у возилу код Рашке из кога је пуцано на полицију. Оптужени у жалби истиче да је под притиском и претњом лица које га је посетило у притвору у Спужу, он том лицу потписао неке папире, а то лице му је показало неке његове личне ствари и фотографије. Оптужени наводи да је своју прву изјаву дао по договору са војним обавештајцима у Ужицу и да је штитио право кривца који је боравио на територији суседних држава као и учествовао у збивањима у тадашњој СРЈ што му је он причао, а оптужени у све то поверовао, јер је то лице припадник бившег Ресора државне безбедности и један од људи на Фрушкој гори који су у лето 1998. године вршили обуку неких девет људи, а код тог лица су се налазила и нека документа са војном књижицом оптуженог. Оптужени у жалби наводи да је он поседовао од марта 1999. године оружје које није употребљавао већ га држао у својој кући по наређењу, а које оружје је предао том лицу у августу исте године, по његовом наређењу и које лице му је наредило да

да на име
ти износ од
динара, све
извршења,
иог захтевакривичног
нара као и
снажности

се нигде не појављује, јер ће га неко убити зато што их је "израдио" у Херцег Новом 1.1.2002. године, па му је дао пиштољ и моторолу и обећао му да ће све средити. То лице се поново појавило у октобру када је стигао са возилом са регистрацијом Сремске Митровице и рекао да иде за Црну Гору, па му је оптужени на његов захтев дао 5.000 динара за 150 конвертибилних марака. Следећи његов долазак је почетком новембра када узима свој пиштољ и моторолу, а оставља му његову аутоматску пушку, две ручне бомбе, два оквира, панцир и униформу са ознаком полиције, као и мобилни телефон "Ериксон" те 10 (064 182,049-13 и договарају се да се одређеног дана нађу у Бродареву у 13 часова, а да сво оружје и опрема су били у веома лошем стању тако да је оптужени посумњао да је то његово, те је оптужени по договору поступио, те да је том приликом био ухапшен у Бродареву. Оптужени у жалби указује да када је истражни судија Војног суда одредио његово психијатријско вештачење да му је бранилац рекао да се прави што више лудим, те да ће бити послат на ВМА, након чега је отпуштен из војске, а бранилац му је објаснио да ће његов предмет бити уступљен истражном судији у Краљеву, па је оптужени при саслушању у истрази изјавио да остаје при својој изјави датој у Подгорици, а на главном претресу се бранио ћутањем, јер сматра да није крив ни за једно дело које му се ставља на терет, изузев поседовања оружја које је код њега пронађено у тренутку хапшења, те да је препознао само од свих саслушаних сведока три лица и то два полицајца и једну жену од којих је један полицајац учествовао у његовом хапшењу у Бродареву. По наводима у жалби оптужени сматра да му је све намештено од органа МУП-а, да је његов бранилац био незаинтересован, да не жели да га он више брани, па је предложио да му се омогући праведно суђење и да се изврши ново психијатријско вештачење на некој од цивилних установа као и да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Врховни суд налази да је првостепени суд правилно оценио све изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности а нарочито са одбраном оптуженог, те за све своје чињеничне закључке дао довољно јасних и убедљивих разлога, као и навео доказе на коме исте заснива.

Оптужени Синђелић Саша се на главном претресу бранио ћутањем, те је првостепени суд прочитао његову одбрану дату у истрази на записнику од 8.5.2003. године пред истражним судијом Окружног суда у Краљеву, у којој је навео да се детаљно изјаснио појединачно о сваком кривичном делу које му је стављено на терет захтевом за спровођење истраге и захтева за проширење истраге пред истражним судијом Војног суда у Подгорици и при таквој својој одбрани остао у целости. Оптужени је на истом записнику изјасио се која кривична дела није извршио, а детаљно поновио своје признање какво је дао и пред истражним судијом Војног суда у Подгорици у односу на кривична дела која признаје да је извршио на начин место и време како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде под тачкама 1, 2, 5. и 6.

ерцег
је све
ом са
жени
његов
џа му
му са
-13 и
жје и
је то
шен у
суда
и што
ске, а
ији у
својој
гра да
ружја
ц свих
један
жалби
нилац
му се
некој
суда.

о све
раном
ивих

ањем,
ику од
ојој је
му је
страге
брани
дела
жним
да је
епене

Првостепени суд је дао довољно јасних и убедљивих разлога о оцени одбране оптуженог и његово признање наведених кривичних дела оценио као веродостојно. Оптужени је објаснио да је 27. марта 2002. године, налазио се на одслужењу војног рока ВП 1365/9 у Рашки, а да је крајем јула отишао на коришћење редовног војничког одсуства, па је дошао кући у Сремску Митровицу, а у војну јединицу је требало да се врати 11.8.2002. године. Оптужени признаје да је он још у марту 1999. године од њему непознатих лица која су му се представила да су припадници полиције из Београда, набавио једну аутоматску пушку калибра 7,62 мм, муницију за аутоматску пушку истог калибра, две ручне бомбе М52, 6 ручних бомби М52ПЗ, 70 комада метака калибра 7,9мм и три оквира за муницију за аутоматску пушку. Ово оружје је примио од наведених непознатих лица са намером да иде као добровољац у одбрану Косова, а без икаквог писменог задужења и одобрења за ношењем оружја. Пошто није био у добрим односима са својом мајком и која му је запретила да ће га због држања оружја пријавити полицији у Сремској Митровици, оптужени је узео предметно наоружање и опрему, те обучен у војничку униформу побегао са салаша у шуму и детаљно описао у својој одбрани како је прелазео на другу обалу Саве у Мачву, затим преко Дрине у Републику Српску, затим преко Саве прешао у Републику Хрватску где је лутао по шумама, избегавајући насељена места, а у једном селу одузео је путничко возило марке "Мерцедес" којим се потом превозио, па пошто је био уочен од хрватске полиције и за њим организована потера, возило је оставио на путу, па је бежећи кроз поља и њиве у једном каналу пронашао трактор кога је ставио у погон и успео кроз поља и њиве трактором да пређе државну границу на територију СРЈ, пошто је претходно скинуо регистарске таблице са трактора и на исти закачио регистарску таблицу са ознаком СМ бр. 75-50 коју је пронашао поред пута, а коју је путем жице причврстио и везао за предњу маску трактора, а на задњем делу није имао уопште регистарске таблице, па је тако са трактором након неколико дана путовања стигао до Рашке. Оптужени је детаљно описао да је ноћу између 23. и 24. октобра на месту зв. "Красојевска ливада" обио метална врата на магацину уз помоћ маказа за метал које је нашао на трактору, те је одсекао катанац на улазним вратима магацина, ноћу уз помоћ батеријске лампе за осветљење, из просторије која је служила као канцеларија, узео једна војнички маскирани прслук, разбио металну касу и одузео новац у износу од 8.500 динара, одузео 10 плинских боца за кување кафе, један викенд плински решо, калкулатор, из виљушकारа који се налазио у магацину источио 40 литара нафте од којих је 20 литара сипао у резервоар трктора, а преосталих 20 литара у канистер, а који је са осталим одузетим стварима, како је то описано у изреци првостепене пресуде под 2. натоварио на трактор и кренуо у правцу Рашке. Одбрана оптуженог у односу на кривично дело описано под тачком 1. пресуде је у складу са потврдом о привремено одузетим предметима и извештајем о функционалној исправности ручних бомби, аутоматске пушке и муниције. Ови докази указују на неверодостојност одбране оптуженог у целисти у односу на ово кривично дело када

је признао да је од непознатих лица без овлашћења надлежних органа у марту 1999. године неовлашћено набавио сво предметно оружје ближе описано у изреци првостепене пресуде под тачком 1. све док исто од њега није одузето с тим што је ручне бомбе, аутоматску пушку и муницију неовлашћено носио са собом од како их је понео из своје куће у Сремској Митровици, па све до 24.10.2002. године када му се трактор покварио, те је експлозивне материје и муницију оставио на трактору а што је и пронађено и констатовано приликом извршеног увиђаја Општинског суда у Рашки Кри. бр. 114/02.

Првостепени суд је навео доказе на основу којих је извршена контрола функционалне исправности аутоматске пушке, оценом налаза и мишљења вештака балистичара из Центра за криминалистичку технику МУП-а Црне Горе број 116/03 као и на основу оцене мишљења Одсека за крим. технику и ПД технику СУП-а у Краљеву и ОУП-а Рашка од 2.7.2003. године и од 8.7.2003. године, као и да није постојала сумња у функционалност исправности две ручне бомбе које су истовремено набављене са преосталих шест ручних бомби, а чија је функционалност и исправност вештачењем утврђена, па нема разлога да се посумња и у функционалност и исправност предметне две ручне бомбе које су предате војној пошти 2721 у Подогорици и истима се касније није могло ући у траг, а што оптужени у својој одбрани није ни оспоравао.

Одбрана оптуженог у односу на кривично дело тешке крађе на штету СЗР "Миле" на месту зв. "Красојевска ливада" у сагласности је са потврдом о привремено одузетим предметима, а на основу оцене исказа оштећеног Радуловић Мила, саслушаног као сведока, је утврђен тачан износ одузетог новца, а већина одузетих ствари из магацина је пронађена на трактору и потом враћена оштећеном. Вредност одузетих ствари је утврђена на основу налаза и мишљења вештака трговачке струке Миловић Живадина. Стога, по оцени Врховног суда, на основу оцене одбране оптуженог у истрази, у повезаности са напред наведеним доказима, чињенично стање у односу на кривична дела извршена под тачком 1. и 2. изреке првостепене пресуде правилно је утврђено.

Оптужени је у својој одбрани детаљно описао догађај од 24.10.2002. године око четири часа када је трактором бежао путем Рашка – Нови Пазар – Косовска Митровица од непознатих лица која су га возилом пратила и која су по његовом мишљењу имала намеру да га лише живота, незнајући да су та лица припадници полиције и да су поступали у вршењу своје службене дужности, а оптужени је признао да је у правцу њиховог возила испалио из аутоматске пушке "кратак рафал". У својим исказима сведоци Ивановић Андрија и Митровић Славиша су навели да су том приликом они били униформисани припадници саобраћајне полиције и налазили се на службеном задатаку, па када их је оптужени, који је управљао трактором, приметио као и њихово службено возило, да је трактор окренуо ка смеру из кога је долазио и наставио да се креће великом брзином за ту

претходно
да претходно
батерије
је оштете
брзином
заузима
поштом
сведока
11.10.20
лица ме
шћу ме
а да јед
исплате
коју је с
споводе
кривичн
поштом
возило
оптуже
да није
поштом
једини
њему с
пријави
службе
ретуван
најтеж
правцу
поштом
закључ
верова
чињени
претход
и у оди

и крив
изреци
оштеће
"Попол
навела
она и
поду у

2159/03

Кж. I 2159/03

гу 1999.
изреци
што је
од како
не када
рактору
гинског

вршена
шљења
Горе
ехнику
као и
које су
ија је
да се
које су
у траг,

штету
ордом о
уловић
већина
ћеном.
ештака
основу
казима,
изреке

0.2002.
Тазар –
су по
а лица
ости, а
пушке
тровић
идници
ужени,
рактор
за ту

врсту возила, те да су сведоци покушали два пута да зауставе трактор, тако што су га претекли и своје службено возило попречило и сведок Митровић Славиша батеријском лампом давао светлосни сигнал возачу трактора да се заустави, али да је оптужени два пута обишао службено возило полиције, настављајући великом брзином да бежи према селу Трнави, услед чега му се трактор покварио и зауставио, те је изашао из трактора и из аутоматске пушке у правцу патроле полиције рафално испалио четири метка, а потом побегао. Искази наведених сведока су у складу и са записником о увиђају Општинског суда у Рашки Кри. бр. 114/02 од 24.10.2002. године, извештајем о криминалистичко техничком прегледу лица места и пронађених трагова те је утврђено да су четири пронађене чауре на лицу места потицале од испљаних метака за аутоматску пушку калибра 7,62 мм, а за једну од чаура вештачењем балистичара МУП-а Црне Горе је утврђено да је испљана из аутоматске пушке М70АБ калибра 7,62 мм, фабричког броја 68941, коју је оптужени неовлашћено носио и која је од њега одузета приликом лишавања слободе. Првостепени суд је довољно образложио свој закључак да оптужени критичном приликом није био у заблуди да наведени сведоци нису припадници полиције, јер су они били у службеним униформама, као и користили службено возило полиције, а један од сведока батеријском лампом давао светлосни сигнал оптуженом као возачу трактора да се заустави, па је оптужени све то могао добро да види и уочи, а при томе је био и свестан да има пуно разлога због чега га полиција тражи, јер је био у бекству, није се на време вратио у своју војну јединицу, возио је трактор који је одузео на територији Републике Хрватске, на њему су биле украдене ствари из СЗР "Миле", а веровао је и да га је мајка пријавила полицији, те је био свестан да је употребом оружја спречио овлашћена службена лица да изврше службену радњу у обављању послова контроле и регулисања јавног саобраћаја, када није поступао по њиховим напред описаним захтевима, као и када је након изласка из трактора, који се зауставио због квара, у правцу полиције уперо аутоматску пушку и испалио четири метка због чега су полицајци били принуђени да се заклоне, а он успео да побегне. На правилност закључка првостепеног суда да се оптужени није налазио у стварној заблуди и да је веровао да га јуре непозната лица са намером да га убију, логично указује чињеница да би оптужени затражио заштиту од полиције с обзиром да је трактором претходно прошао поред полицијске станице у Рашки, па Врховни суд налази да је и у односу на ово дело чињенично стање правилно и потпуно утврђено.

На правилност закључка првостепеног суда да је оптужени извршио и кривично дело на штету Крић Марије, на начин, на месту и у време описано у изреци првостепене пресуде под тачком 4. указује детаљан исказ наведене оштећене која је описала на који начин је извршена провала у магацин продавнице "Попова река" у месту Пусто Поље, као и које су ствари однете, а оштећена је навела да је запазила да је претходног дана у продавницу долазио оптужени кога је она и препознала на фотографији војне књижице оптуженог коју је пронашла на поду у магацину испод прозора, заједно са фотографијом једне девојке, а што јасно

указује да је оптужени лице које је било у магацину. Ово посебно јер је оптужени признао да је пронађена војна књижица његова, као и фотографија са ликом девојке и да је то његова девојка, што значи да су и наведене ствари њему припадале. Стога по оцени Врховног суда првостепени суд је на основу исказа оштећене Кршић Марије као и материјалних доказа нађених на месту догађаја правилно и потпуно утврдио чињенично стање и у односу на ово дело оптуженог а одбрану оптуженог да ово кривично дело није извршио, иако дозвољава могућност да је можда био у предметној продавници, правило оценио.

Одбрана оптуженог да је извршио кривично дело ближе описано под тачком 5. изреке првостепене пресуде, јер је свесно нађене регистарске таблице СМ 5370 поставио на трактор "Торпедо" који је возио приликом бекства, иако те регистарске таблице се нису односиле на то возило које је он користио у јавном саобраћају у складу је са материјалним доказима.

Записником о увиђају као и фотодокуметацијом и извештајем о криминалистичко техничком прегледу места догађаја оценом којом је на недвосмислен начин утврђено да су се на предметном трактору марке "Торпедо" типа 4806Ц налазиле жицом везане наведене регистарске таблице, док оценом извештаја МУП-а утврђено је да су предметне регистарске таблице припадале трактору власништво Пољопривредног комбината "Митрос" у Сремској Митровици, а из извештаја генералног конузлата наше земље у Вуковару утврђено је да је трактор "Торпедо" био власништво Фотез Мирка грађанина Републике Хрватске на подручју које је оптужени и извршио одузимање трактора, а које чињенице су утврђене као неспорне.

У односу на дело оптуженог описано под тачком 6. изреке првостепене пресуде одбрана оптуженог, који признаје извршење овог кривичног дела и да је разбио прозор на гаражи ушао у исту у којој је нашао откључано теретно возило марке "Застава 650", рег. ознака ЧА 705-62, исто ставио у погон у намери да га употреби за вожњу и одвезао се у правцу Ариља где је потом возило напустио, је у складу са исказом оштећеног Богдановић Милије, чији је исказ суд у целости оценио да је веродостојан, па и у погледу чињенице да су електрични каблови испод управљача у возилу били покидани, те да је оптужени преспајањем каблова возило ставио у погон, а не како то оптужени наводи да је нашао кључеве и исте ставио у контакт браву и возило покренуо, а у ком делу одбрана оптуженог није оцењена као веродостојна у односу на ове чињенице које иначе нису од битног значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Врховни суд налази да оптужени у својој одбрани у истрази не оспорава радње извршења кривичног дела описане под тачком 7. изреке првостепене пресуде, а његову одбрану да се налазио у стварној заблуди и да није

као у почетку
припадници
дуже живот
оптуженог о
сведока Доск
Досковић, на
припадник п
оптуженог д
нарочито да
околицата обј
аутоматску т
преговора са
аутоматску п
на ово крив
утврдио.

првостепена
указује да је
лица које га
преузео одгс
делима која
их је "изради
лицем које т
Бродареву с
Неосновани
психијатријс
извршио ше
Хрватској, д
вештачење т
и да неће о
истражним с
у Краљеву
оптуженог
дата у ист
логичну цел
због погреш
предлог у
оптуженог т
на основу п
и вештака
прогањања

оптужени девојке е. Стога : Крцић потпуно гуженог а био у

ано под ице СМ аако те јавном

гајем о је на рпедо" оценом ппадале емској врђено ублице а које

изреке вичног ључано огон у возило з суд у грични ајањем чеве и жженог битног

изи не изреке није

нао у почетку да лица која су му пришла у кафићу "Бона Ами" у Бродареву да су припадници милиције и да је веровао да су то лица која га прате у намери да га лише живота, првостепени суд је у погледу постојања стварне заблуде од оптуженог оценио његову одбрану као неосновану јер је исказима саслушаних сведока Досковић Драгише и Лазовић Лазара правилно утврђено да се полицајац Досковић, иако је био обучен у цивилно одело, службено представио оптуженом као припадник полиције и показао му своју службену легитимацију, тражећи од оптуженог да му преда на увид личну карту ради утврђивања идентитета, а нарочито да потом кад оптужени није хтео да се преда на позив полиције која је опколила објекат, претећи да ће се убити, држећи уз своје тело ручну бомбу као и аутоматску пушку чију је цев окренуо испод подвратка, тек након вишечасовних преговора са официром полиције Кубуровић Жељком пристао да преда бомбу и аутоматску пушку коју је неовлашћено са собом носио, те је у целости и у односу на ово кривично дело чињенично стање првостепени суд правилно и потпуно утврдио.

С обзриом на изнето неосновано се жалбом оптуженог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и указује да је оптужени изјаву и у истрази дао под притиском и претњом извесног лица које га је посетило још док је био у притвору у Спужу код Подгорице, те да је преузео одговорност непознатог лица које му је причало о свим напред наведеним делима која је извршио, да му је прећено, те му је живот био у опасности зато што их је "израдио" у Херцег Новом 1.1.2002. године, да је по договору са непознатим лицем које му је оставило предметно оружје требао да се нађе критичног дана у Бродареву око 13 часова, али да је ту лишен слободе и оружје му је одузето. Неосновани су и наводи у жалби оптуженог да док је био у притвору био на психијатријском прегледу и да је психијатар од њега тражио да призна да је извршио шест убистава и то три у Београду, два на Равној Гори и једно убиство у Хрватској, да му је бранилац рекао да се прави луђим, па да ће бити упућен на вештачење и на ВМА, а да је и психијатар тражио да он призна убиство у Хрватској и да неће одговарати, јер је то на територији друге државе, те да је најпре пред истражним судијом Војног суда и потом и пред истражним судијом Окружног суда у Краљеву дао неистиниту одбрану. На неверодостојност навода у жалби оптуженог указују сви изведени докази којима је потврђена одбрана оптуженог дата у истрази, а која је са свим изведеним доказима била сагласна и чинила логичну целину, те се жалбом оптуженог неосновано побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као што је неосновањ и предлог у жалби да треба извршити ново неуропсихијатријско вештачење оптуженог преко цивилне установе. Ово нарочито због тога јер је првостепени суд на основу правилне оцене налаза вештака неуропсихијатра др Благојевић Миодрaга и вештака психолога Божиновић Вере утврдио да код оптуженог постоје идеје прогањања и да је под утицајем сталног осећаја и пресије, да га прогоне непознати

људи, правдајући своје поступке искључиво бежањем од непознатих лица који наводно желе да га ликвидирају, а такав осећај има још од 2000 године када су у Сремској Митровици на њега из ватреног оружја пуцала непозната лица, те да је оптужени опседнут органима државне безбедности и лицима која хоће да га ликвидирају. Вештачењем је утврђено да је оптужени лице код кога се утврђује лоше прилагођавање, хостилност, раздражљивост, незрелост, егоцентричност као и појава суманутих идеја, али да параноидни поремећај не достиже ниво грандиозних суманутих идеја, већ да само постоји поремећај личности у виду акутног психогеног – психотичног поремећаја са суманутошћу и мешовитим поремећајем личности, те да је способност оптуженог да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима у време извршења кривичних дела била очувана, без обзира на утврђени душевни поремећај личности. Првостепени суд је приликом утврђивања карактеристика личности оптуженог узео у обзир и извештај Центра за социјални рад у Сремској Митровици да је оптужени једино дете у браку својих родитеља који су обоје имали претходне бракове као и децу из тих бракова, и да је отац оптуженог прекомерно конзумирао алкохол, те да је Центар био укључен у рад са породицом, да је брак родитеља оптуженог разведен, оптужени поверен оцу из материјалних разлога, али да је оптужени једно време живео и са мајком у бараци у неадекватним хигијенским условима за живот, јер је мајка оптуженог незапослена и корисник је материјалног обезбеђења, а отац оптуженог је лошег здравственог стања и слабо покривајући уз помоћ штака.

С обзиром на изнето, урачунљивост и облик виности оптуженог – умишљај, правилно је утврђен у односу на свако појединачно дело оптуженог.

Врховни суд налази да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењен кривични закон када су дела оптуженог правно оцењена и то дело под тачком 1. правно квалификовано као кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја, муниције или експлозивних материја из члана 33. став 3. у вези става 1. Закона о оружју и муницији, дела оптуженог описана под тачкама 2. и 4. као продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС, дело оптуженог описано под тачком 3. као кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавању јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, дело оптуженог описано под тачком 5. као кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправе из члана 234. став 1. тачка 5. у вези члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС, дело оптуженог описано под тачком 6. изреке првостепене пресуде као кривично дело одузимања возила из члана 174. КЗ РС и дело оптуженог описано под тачком 7. изреке првостепене пресуде као кривично дело спречавања службеног лица у вршењу службене дужности из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ РС, а за све своје правне закључке првостепени суд је дао довољно јасних и убедљивих разлога. Стога се жалбом оптуженог неосновано

повија првостепене кривична дела к тачком 1. изреке 1

Ист суд налази да је 1 од значаја за од одговарајући зна кривично дело о оптужени млад, околности у који кривичних дела 1 утврђивања поје појединачно изи минимума тако 1 вези става 1. 30 кривично дело 1 затвора у трајај службеног лица из члана 24. стаг затвора у трај фалсификовања вези става 1. КЗ 1а кривично дел трајању од три м службене дужнос кривичног дела је приликом ут кривичног дела јединствена каз одмерена с обзи страни оптужс првостепену пр задржавајући ка наведена дела у година у коју м године па нада спучају оствари

В иречена мера првостепене пр ивршења крив

к. I 2159/03

побија првостепена пресуда и у овом делу и указује да оптужени није извршио кривична дела која му се стављају на терет изузев кривичног дела описаног под тачком 1. изреке првостепене пресуде.

Испитујући одлуку суда о казни, поводом жалбе оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. ОКЗ, те је дат одговарајући значај приликом утврђивања појединачних казни за свако извршено кривично дело оптуженог утврђеним бројним олакшавајућим околностима да је оптужени млад, без сталног запослења, његове тешке породичне и имовинске околности у којима је живео, да је имао тешко детињство, да је оптужени већи број кривичних дела признао у истрази, па је правилно првостепени суд приликом утврђивања појединачних казни за извршена кривична дела оптуженом за свако појединачно извршено кривично дело утврдио казну у границама посебног минимума тако што је оптуженом за извршено кривично дело из члана 33. став 3. у вези става 1. ЗОМ-а утврдио казну затвора у трајању од три године, а продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС утврдио казну затвора у трајању од једне године, за кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавању јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру утврдио казну затвора у трајању од пет година, за кривично дело посебни случајеви фалсификовања исправа из члана 234. став 1. тачка 5. у вези члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС утврдио појединачну казну затвора у трајању од три месеца и за кривично дело одузимања возила из члана 175. КЗ РС утврдио казну затвора у трајању од три месеца као и за кривично дело спечавања службеног лица у вршењу службене дужности из члана 213. став 2. у вези става 1. КЗ РС оптуженом утврдио казну затвора у трајању од девет месеци. Као отежавајућа околност код оптуженог је приликом утврђивања појединачних казни цењено да је раније осуђиван због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. КЗ РС. Врховни суд налази да је јединствена казна оптуженом за извршена кривична дела у стицају сувише строго одмерена с обзиром на напред изнете утврђене бројне олакшавајуће околности на страни оптуженог, због чега је уважавањем жалбе оптуженог, преиначио првостепену пресуду само у погледу одлуке о казни тако што је оптуженог, задржавајући као правилно утврђене првостепеном пресудом појединачне казне за наведена дела у стицају, осудио на јединствену казну затвора у трајању од седам година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 22.11.2002. године па надаље. По оцени Врховног суда ова казна је нужна да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ.

Врховни суд налази да је према оптуженом основано и правилно изречена мера безбедности одузимање предмета ближе описаних у изреци првостепене пресуде, а у смислу члана 69. КЗ СРЈ јер су у питању предмети извршења кривичног дела као и које је употребио при извршењу кривичних дела из

лица који
е када су у
ца, те да је
хоће да га
се утврђује
ичност као и
рандиозних
иду акутног
поремећајем
да управља
ез обзира на
утврђивања
за социјални
их родитеља
и да је отац
чен у рад са
верен оцу из
м у бараци у
незапослена
здравственог

и оптуженог –
уженог.

ио чињенично
авно оцењена
неовлашћено
експлозивних
уницији, дела
о тешке крађе
тачком 3. као
бању послова
у вези става 1.
као кривично
тачка 5. у вези
под тачком 6.
члана 174. КЗ
е пресуде као
ности из члана
рвостепени суд је
г неосновано

тачке 1. и 5. изреке првостепене пресуде, а у ком делу је Врховни суд испитао првостепену пресуду по службеној дужности поводом жалбе оптуженог која је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, сходно члану 383. ЗКП.

Врховни суд се није упуштао у оцену основаности навода оптуженог у допуни жалбе која је поднета дана 24.3.2004. године, те је неблаговремена јер је изјављена ван законског рока од 15 дана рачунајући од дана 21.10.2003. године када је оптужени примио првостепену пресуду према доставници у списима предмета, а сходно члану 363. став 1. ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је уважавањем жалбе оптуженог преиначио првостепену пресуду само у погледу одлуке о казни, а како је то ближе назначено у изреци ове пресуде.

Записничар,
Ксенија Сандић, с.р.

Председник већа,
судија,
Јанко Лазаревић, с.р.

ЉМ

одсек

крим

5.8.09
извршиће изјаву
М. Јурић на СТ. лист
М. Јурић